

Arrest

**nr. 67 590 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUL, die loco advocaat J.-Y. CARLIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 augustus 2003 een asielverzoek in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 7 oktober 2003 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 10 januari 2005 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.4. Bij arrest nummer 1477 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 30 augustus 2007 werd verzoekster erkend als vluchteling.

1.5. De commissaris-generaal besliste op 20 oktober 2008 tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekster. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Verzoekster diende op 24 augustus 2009 een aanvraag om machtiging tot vestiging in.

1.7. Op 28 december 2009 werd verzoekster, op basis van artikel 15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in het bezit gesteld van een elektronische C-kaart.

1.8. Bij arrest nummer 56 226 van 17 februari 2011 verwierp de Raad het tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 20 oktober 2008 ingestelde beroep.

1.9. Op 15 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 27 juni 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Art 49 §3 van de wet van 15.12.1980. Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7°, het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Op 27.08.2003 diende de betrokkene een asielaanvraag in. Op 17.04.2007 is haar zoon [M., O.] haar komen vervoegen. Moeder en zoon werden als vluchteling erkend door de Vaste Beroepscommissie op 30.08.2007. Als een gevolg van deze erkenning werd mevrouw in het bezit gesteld van een BIVR voor onbepaalde duur op 26.11.07. Op 24.08.2009 diende zij op basis van art 15 van de wet van 15.12.1980 een aanvraag tot machtiging tot vestiging in. Op 28.12.2009 verkreeg zij een C kaart.

De Commissaris-generaal heeft op 20.10.2008 besloten om betrokkenes vluchtelingenstatus in te trekken conform art. 57/6, eerste lid, 7° van de wet van 15.12.1980 nadat betrokkene op 14.10.2008 opnieuw werd gehoord. De betrokkene werd tijdens dit gehoor geconfronteerd met de vonnissen van ‘le tribunal de base de Nyarugenge’ van 18.04.2008. Deze vonnis[s]en zijn het gevolg van drie verzoekschriften die werden ingediend op 08.04.2008 teneinde een geboorteakte te verkrijgen voor drie van betrokkenes kinderen die nog in Rwanda verbleven. Uit deze vonnissen blijkt dat de betrokkene op de zitting op datum 14.04.2008 aanwezig was.

Het Commissariaat Generaal (CGVS) haalt bij haar intrekking van de status van erkend vluchteling aan dat mevrouw teruggereisd is naar Rwanda en argumenteert dat door haar persoonlijke houding aangetoond werd dat ze in Rwanda geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft en dat ze niet kan aantonen dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Het CGVS concludeert dat uit betrokkenes persoonlijk gedrag blijkt dat ze geen vrees heeft voor vervolging in de zin van de conventie van Genève.

Op 18.02.2011 werd het hoger beroep dat de betrokkene had ingediend tegen de beslissing van het CGVS bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder voorwerp gezet. Het staat vast dat de status van erkend vluchteling definitief werd ingetrokken overeenkomstig art 57/6, 7° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de betrokkene enkel een aanvraag tot machtiging tot vestiging kon indienen doordat ze een verblijfsrecht van onbepaalde duur had dat ze gekregen had als een gevolg van de erkenning als vluchteling, is de machtiging tot vestiging die haar werd toegestaan een rechtsreeks gevolg van de erkenning als vluchteling. Gezien de intrekking van de vluchtelingenstatus wordt het recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.

Het minderjarig kind volgt de administratieve situatie van zijn moeder.”
Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het recht van verdediging.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name vooral het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid,

Dat er moet worden vastgesteld dat eiseres inderdaad een beroep deed op de vluchtelingenstatus toen zij België binnenkwam in 2003;

Dat eiseres de status van vluchteling, wat een declaratieve status is en werd toegekend door de Vaste Beroepscommissie;

Dat het CGVS echter deze status van vluchteling terug introk omdat eiseres terug zou zijn gekeerd naar haar land van herkomst maar eiseres dit steeds betwistte en zij dit bovendien kon aantonen zoals door haar voormalige raadsman, Meester [N.] werd gedaan bij brief van 4 november 2010;

Dat er echter geen gevolg werd gegeven aan dit beroep omwille van het feit dat er laattijdig verderzetting van de asielprocedure werd gevraagd;

Dat aldus de vluchtelingenstatus werd ingetrokken omdat hierdoor de beslissing van het CGVS definitief werd maar zonder het onderzoek ten gronde van de argumenten van eiseres in het kader van enig beroep tegen deze beslissing;

Dat eiseres dus wel degelijk kon hardmaken dat zij België niet verliet en er dus eigenlijk niet mocht zijn besloten tot het intrekken van de vluchtelingenstatus;

Dat deze intrekking evenwel definitief werd, maar wat er ook van zij, er toch zorgvuldig moest worden omgesprongen met het dossier van eiseres gezien deze onduidelijkheden;

Dat de bestreden beslissing evenwel verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat dit arrest vaststelt dat het beroep zonder voorwerp is en dit (1) omdat de verderzetting van het onderzoek van de asielaanvraag niet per aangetekend schrijven werd gevraagd binnen de 60 dagen en (2) omdat eiseres geregulariseerd werd met een verblijfstitel van onbeperkte duur;

Dat het zeer onzorgvuldig is te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om vast te stellen dat het statuut van vluchteling definitief ingetrokken is zonder evenzeer rekening te houden met het feit dat dit arrest stelt dat eiseres beschikt over een verblijfstitel van onbeperkte duur;

Dat de bestreden beslissing aldus nooit kon worden genomen;

Dat bovendien eiseres de moeder is van een minderjarig kind dat school loopt in België, zoals ook de Dienst Vreemdelingenzaken weet, zodat het des te onzorgvuldiger is deze beslissing te treffen en hierbij de motiveringsplicht te schenden en de rechten van verdediging te schenden;

Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen

Dat moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een kennelijk gebrek in formele en materiële motivering inhoudt nu deze verwijst naar het parcours dat eiseres in België doorliep en uit het intrekken van het statuut van vluchteling onmiddellijk afleidt dat het recht op vestiging zou vervallen, quod non;

Dat de eiseres twee rechte[n] op definitief verblijf had verkregen, ten eerste het statuut van vluchteling en ten tweede het recht van vestiging ; Dat het ene recht op verblijf niet kaduuk wordt doordat het andere recht op verblijf komt te vervallen ;

Dat ondanks het feit dat om een recht op vestiging te verkrijgen, een wettig verblijf is vereist er aan dit recht op vestiging niet op retro-actieve wijze een einde kan worden gesteld omdat achteraf het statuut van vluchteling van de eiseres werd ingetrokken;

Dat op het moment van de beslissing van de tegenpartij van 28 december 2009, de eiseres voldeed aan de voorwaarden om dit recht op vestiging te verkrijgen en dan kan daar a posteriori niet worden op teruggekomen;

Dat het recht op verblijf verkregen als gevolg van de aanvraag tot machtiging tot vestiging een onafhankelijk recht op verblijf is ten aanzien van het statuut van vluchteling;

Dat indien het artikel 49§3 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven aan de vreemdeling wiens statuut van vluchteling wordt ingetrokken tijdens de eerste tien jaren van het verblijf, dan regelt dit artikel niet wat er moet gebeuren met een ander recht op verblijf dat door de vreemdeling werd verkregen buiten de asielprocedure om;

Dat de artikelen 19 e.v. bepalen hoe het recht op vestiging wordt verkregen en verloren en dat niet wordt bepaald dat het recht op vestiging wordt beëindigd indien het statuut van vluchteling wordt ingetrokken;

Dat de redenen waarom een dergelijk definitief recht op verblijf wordt ingetrokken op limitatieve wijze staan opgesomd in de artikelen 18 en 19 van de wet van 15 december 1980,

[...]

Dat de voorgaande wetsbepalingen niet aangeven dat het recht op vestiging achteraf kan worden ingetrokken bij verlies van het statuut van vluchteling en de bestreden beslissing verwijst ook helemaal niet naar de artikelen 18 en 19 van de Wet van 15 december 1980 om de intrekking van het recht op vestiging van de eiseres te motiveren;

Dat buiten de gevallen in de wet voorzien om het recht van vestiging in te trekken, er geen andere gevallen mogen worden “uitgevonden” door de tegenpartij, die zich moet houden aan de wet;

Dat de eiseres zich nooit heeft schuldig gemaakt aan fraude, valse documenten of valse of misleidende informatie of andere onwettige elementen die doorslaggevend zouden zijn geweest in de toekenning van het recht op vestiging, wat één van de mogelijke motieven kan zijn voor een intrekking van het recht op vestiging zoals bepaald in artikel 18 van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing dit ook helemaal niet voorhoudt en er zich mee tevreden stelt te verwijzen naar de intrekking van het statuut van vluchteling waardoor het daaruit voortvloeiend recht op verblijf ook werd ingetrokken, wat geen door de wet voorziene geldige reden is om het recht op vestiging in te trekken;

Dat bij gebreke aan motivering van de bestreden beslissing omtrent het artikel 18 van de wet van 15 december 1980 de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is;

Dat de bestreden beslissing bovendien melding maakt dat het minderjarig kind van eiseres haar vervoegde in 2004;

Dat dit minderjarig kind in België school loopt en de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte is;

Dat de bestreden beslissing stelt dat het minderjarige kind de administratieve situatie van eiseres volgt;

Dat deze bestreden beslissing aldus ook gemotiveerd moet worden ten aanzien van het minderjarige kind dat school loopt en er niet louter kan verwezen worden naar het feit dat het minderjarige kind de administratieve situatie van zijn moeder volgt aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens voor hem geldt;

Dat de bestreden beslissing op geen enkel moment motiveert waarom het minderjarig kind de administratieve situatie van zijn moeder volgt, waarom dit gebeurt en op basis van welke wetsartikelen dit dan zou gebeuren en waarom dit geen schendingen zou inhouden van de artikelen 3 en 8 van het EVRM;

Dat dit aldus wederom een schending van de motiveringsplicht inhoudt;

Schending van het recht van verdediging

Dat uit het feit dat de beslissing gebrekkig is gemotiveerd en onzorgvuldig werd genomen volgt dat eiseres haar rechten van verdediging werden geschonden;

Dat eiseres immers niet kan kennisnemen waarom de beslissing werd genomen en op welke basis deze nu net werd genomen, in het achterhoofd houdende dat zij over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt, zodat zij zich nu op alle fronten moet kunnen verdedigen, gelet op de verregaande gevolgen van de bestreden beslissing na een jarenlang verblijf in België en het feit dat zij een schoolgaand kind heeft;

Dat de Raad niet mag concluderen, omdat eiseres zich tracht te verdedigen op alle fronten, dat de rechten van verdediging niet geschonden zijn;

Schending van artikel 3 en 8 E.V.R.M

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending uitmaakt van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM;

Dat het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten immers een schending uitmaakt van de artikel[en] 3 en 8 EVRM omdat eiseres eigenlijk de vluchtelingenstatus verkreeg maar deze werd ingetrokken omdat eiseres zagezegd België zou hebben verlaten terwijl [zij] met de stukken, gevoegd bij huidig verzoekschrift, kan aantonen dat zij België niet verliet maar dit niet meer in de procedure kon worden opgenomen omdat de verderzetting ervan laattijdig werd gevraagd en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sowieso dit beroep zonder voorwerp verklaarde omdat er reeds een verblijfstitel van onbeperkte duur was uitgereikt in 2009 aan eiseres;

Dat het uitvoeren aldus zou betekenen dat eiseres naar haar land van herkomst zal worden gerepatriëerd waar zij voor vluchtte en zelfs de vluchtelingenstatus kreeg toegekend en waar het beroep tegen de intrekking ervan werd verworpen wegens zonder voorwerp en dit omdat enerzijds laattijdige verderzetting van de procedure en anderzijds omdat eiseres ondertussen beschikt over een verblijfstitel van onbeperkte duur;

Dat er aldus moet worden uitgegaan van het feit dat eiseres nog wel degelijk vreest voor haar leven nu dat dit immers niet ten gronde werd uitgeklaard;

Dat de Raad, zelfs al zou de verderzetting niet laattijdig zijn geweest, het beroep nog steeds zonder voorwerp verklaren omdat eiseres reeds over een verblijfstitel van onbeperkte duur beschikte;

Dat de Raad dus nooit zou ingegaan zijn op de problematiek ten gronde;

Dat dit ook niet nodig is, tenminste indien geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden uitgevaardigd;

Dat dit wél nodig zou zijn, indien het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou worden vernietigd;

Dat eiseres immers nog steeds de vrees voor haar leven kan hard maken en dit niet ten gronde is uitgeklaard;

Dat bovendien eiseres een minderjarige zoon heeft die in België school loopt;

Dat deze lessen op abrupte wijze worden onderbroken en dit minderjarig kind dus met stress wordt geconfronteerd tijdens examenperiodes omdat het misschien zijn examens niet kan afmaken en het zijn schooljaar niet kan afmaken;

Dat dit een onmenselijke en vernederende behandeling is, een rechtstaat onwaardig;”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster er met dit verweer niet in slaagt om aan te tonen als zou het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op foutieve gronden zijn genomen.

Verzoekster kan zich bezwaarlijk op haar eigen onzorgvuldigheid beroepen, temeer zij de mogelijkheid had om tegen de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zij wendde dit rechtsmiddel aan tegen de voornoemde beslissing tot intrekking van haar vluchtelingenstatus, doch het door haar ingediende beroep was laattijdig.

De beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarbij haar vluchtelingenstatus wordt ingetrokken, werd bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 17 februari 2011 en is dan ook definitief.

Er kan dan ook geen sprake zijn van enig onzorgvuldige gedrag uit hoofde van de verwerende partij, daar waar er in de thans bestreden beslissing vastgesteld wordt dat haar statuut van vluchteling werd ingetrokken en dat haar bijgevolg een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij baseert zich hierbij uitdrukkelijk op artikel 49§3 van de Wet van 15 december 1980,

[...]

Deze vaststelling, die haar steun vindt in de stukken van het administratieve dossier, volstond wel degelijk om verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster verwijst naar artikel 49§3 van de Wet van 15 december 1980 en stelt vast dat er inderdaad tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, het bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken.

Zij leidt hier echter volledig ten onrechte uit af als zou het bevel om het grondgebied te verlaten niet gegeven mogen worden aan vreemdelingen die intussen een recht op verblijf hebben bekomen 'op andere gronden'.

Deze stelling kan niet worden gededuceerd uit artikel 49§3 van de Wet van 15 december 1980.

In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht gesteld dat gezien verzoekster enkel een aanvraag om machtiging tot vestiging kon indienen doordat zij een verblijfsrecht voor onbepaalde duur had gekregen ten gevolge van de erkenning als vluchteling, de toegestane machtiging tot vestiging een rechtstreeks gevolg is van de erkenning als vluchteling. Gezien de intrekking van de vluchtelingenstatus wordt het recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.

Verzoekster slaagt er niet in deze stelling te weerleggen.

Bovendien verwijst verzoekster naar de artikelen 18 en 19 van de Wet van 15 december 1980 en meent zij dat die twee artikelen betrokken dienden te worden in de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende heeft de eer op te merken dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de machtiging tot vestiging op 25 augustus 2009 werd toegestaan op grond van artikel 15 van de Wet van 15 december 1980.

Uit een eenvoudige lezing van de artikelen 18 en 19 van de wet van 15 december 1980, blijkt dat deze betrekking hebben op de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15 bis van dezelfde wet.

Verzoekster maakt dan ook niet duidelijk waarom het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten diende te verwijzen naar de door haar vooropgestelde artikelen.

Verzoekster vervolgt tenslotte met de stelling dat haar minderjarig kind school loopt en dat de artikelen 3 en 8 EVRM geschonden worden ten gevolge van het thans bestreden beslissing, doch doet geen enkele poging om deze schending in concreto aan te tonen.

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu de beslissing gebaseerd werd op een correcte feitenbevinding. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat de motivering bestaat uit een foutieve voorstelling van de feiten.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op correcte en zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

Verzoekster vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid.

De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001)."

3.3.1. Er dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van de vaststelling dat de commissaris-generaal op 20 oktober 2010 besloot om, in toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, haar vluchtelingenstatus in te trekken. Verweerder stelde tevens vast dat de intrekking van verzoeksters vluchtelingenstatus definitief is, nu het door verzoekster ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 20 oktober 2010 door de Raad op 18 februari 2011 zonder voorwerp werd verklaard. Er wordt daarnaast toegelicht dat verzoekster enkel een machtiging tot vestiging heeft verworven op grond van het verblijfsrecht van onbepaalde duur waarover zij beschikte ingevolge haar erkenning als vluchteling en dat derhalve, gelet op de intrekking van de haar toegekende vluchtelingenstatus, haar recht op vestiging ook kan worden ingetrokken. In de bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat ook het minderjarige kind van verzoekster het grondgebied dient te verlaten, omdat het kind de administratieve situatie van de moeder volgt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

Verzoekster geeft aan van oordeel te zijn dat ook diende te worden gemotiveerd waarom en op basis van welke wetsartikelen haar kind, dat in België school loopt, haar administratieve situatie zou dienen te volgen en dat hierbij moet uiteengezet worden waarom de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet geschonden worden.

Er dient evenwel op gewezen te worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Aangezien uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeksters minderjarige kind steeds de verblijfssituatie van zijn moeder heeft gevolgd kan verzoekster niet voorhouden niet te begrijpen waarom de bestreden beslissing tevens van toepassing is op haar kind en verweerder van oordeel is dat de rechten die voortvloeien uit de door haar aangevoerde verdragsbepalingen niet in het gedrang komen. Tevens moet toegelicht worden dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsverplichting inhouden (cf. RvS 13 mei 2002, nr. 106.505 en RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

Daar de bestreden beslissing pas kon genomen worden nadat door verweerder was vastgesteld dat verzoekster onder het toepassingsgebied van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet viel en verweerder aangaf gewacht te hebben met het nemen van de bestreden beslissing tot vaststond dat de intrekking van de vluchtelingenstatus een definitief karakter had kan verzoekster evenmin stellen niet te weten waarom de bestreden beslissing “*nu net*” genomen werd.

De formele motiveringsplicht houdt voorts ook niet in dat uiteengezet moet worden waarom wetsbepalingen die niet van toepassing zijn buiten beschouwing gelaten werden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering opgenomen in de bestreden beslissing en betoogt dat haar machtiging tot vestiging in België niet kon worden beëindigd op basis van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster betoogt in wezen dat zij enerzijds een verblijfsrecht had op grond van het feit dat zij erkend werd als vluchteling en dat zij anderzijds tot de vestiging werd gemachtigd. Zij meent dat het feit dat zij niet langer over een verblijfsrecht op basis van haar erkenning als vluchteling kan beschikken niet impliceert dat zij tevens niet verder over haar vestigingsrecht zou beschikken. Zij geeft tevens aan van oordeel te zijn dat slechts een einde kon gesteld worden aan haar vestigingsrecht conform hetgeen bepaald is in de artikelen 18 en 19 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet – bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing en die deel uitmaakt van de specifieke regelgeving voorzien in hoofdstuk II (“*Vluchtelingen en personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen*”) van Titel II van de Vreemdelingenwet, dat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen bevat – luidt als volgt:

“Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7°, het bevel geven om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een asielverzoek indiende op 27 augustus 2003, dat zij bij arrest van 30 augustus 2007 door de Raad werd erkend als vluchteling en dat de commissaris-generaal op 20 oktober 2008 besliste om de vluchtelingenstatus van verzoekster in te trekken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet. Deze gegevens worden niet

betwist door verzoekster. Verweerder kon derhalve, aangezien verzoekster minder dan tien jaar in het Rijk verbleef te rekenen vanaf de datum waarop zij een asielaanvraag indiende en gelet op het feit dat de haar eerder toegekende hoedanigheid van vluchteling door de commissaris-generaal werd ingetrokken, oordelen dat voldaan was aan de voorwaarden om toepassing te maken van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het staat verder evenmin ter discussie dat het door verzoekster tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 20 oktober 2008 bij de Raad ingestelde beroep niet leidde tot een vernietiging of hervorming van de beslissing van de commissaris-generaal en verzoekster toont niet aan dat zij een cassatieberoep instelde tegen het arrest van de Raad van 17 februari 2011. Verweerder kon bijgevolg ook besluiten dat de beslissing van de commissaris-generaal van 20 oktober 2008 een definitief karakter kreeg.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de inwilliging van haar aanvraag om machtiging tot vestiging los dient te worden gezien van het verblijfsrecht dat zij verwierf op basis van haar erkenning als vluchteling en dat het vestigingsrecht waarover zij reeds beschikte haar niet kon worden ontnomen op grond van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verzocht immers om tot de vestiging gemachtigd te worden op basis van artikel 15, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat de machtiging tot vestiging “moet” verleend worden aan de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven. Daar verzoekster ingevolge haar erkenning als vluchteling beschikte over een regelmatig en ononderbroken verblijf in het Rijk van vijf jaar kon verweerder, rekening houdende met de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit voormelde bepaling, niet anders dan verzoeksters aanvraag om machtiging tot vestiging in te willigen. Het gegeven de commissaris-generaal op het ogenblik dat verzoekster tot de vestiging werd gemachtigd haar vluchtelingenstatus reeds had ingetrokken doet hieraan geen afbreuk. Verweerder kon, nu de beslissing van de commissaris-generaal nog geen definitief karakter had, geen toepassing maken van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet zonder het risico te lopen dat een dergelijke beslissing achteraf, bij een eventuele hervorming van deze beslissing door de Raad kaduuk zou blijken. Verweerder kon zijn beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot vestiging ook niet uitstellen tot de Raad een beslissing had genomen omtrent het beroep dat door verzoekster was ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van haar vluchtelingenstatus. Artikel 30, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) verplichtte hem immers om binnen een termijn van vijf maanden vanaf de aanvraag een beslissing te nemen. Het feit dat verzoekster tot een vestiging in het Rijk gemachtigd werd is dan ook volledig het gevolg van het feit dat zij op basis van haar erkenning als vluchteling tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Er is dus geen sprake van twee naast elkaar bestaande rechten, doch van een vestiging waartoe verzoekster enkel kon gemachtigd worden doordat zij een verblijfsrecht verwierf als vluchteling.

De stelling van verzoekster dat de artikelen 18 en 19 van de Vreemdelingenwet niet voorzien “*dat het recht op vestiging achteraf kan worden ingetrokken bij het verlies van het statuut van vluchteling*” laat daarnaast niet toe te besluiten dat verweerder geen toepassing zou kunnen maken van een meer specifieke bepaling die is opgenomen in artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet (“*lex specialis derogat legi generali*”). Artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om een bevel om het grondgebied te geven aan vreemdelingen van wie de hoedanigheid van vluchteling door de commissaris-generaal werd ingetrokken “*tijdens de eerste tien jaar verblijf*”. Deze bepaling maakt derhalve geen onderscheid naargelang de precieze kwalificatie van het verblijfsrecht waarover de betrokken vreemdeling beschikt, doch voorziet slechts een beperking in de tijd van tien jaar om gebruik te maken van de mogelijkheid om te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook uit de memorie van toelichting bij de wet die artikel 49, § 3 in de Vreemdelingenwet invoerde blijkt niet dat de wetgever de bedoeling had een onderscheid te maken naargelang de vreemdeling wiens hoedanigheid van vluchteling was ingetrokken al dan niet gevestigd was (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 90.*). Daar de bestreden beslissing is gesteund op een uitdrukkelijke wetsbepaling is er ook geen sprake van het feit dat verweerder iets heeft “*uitgevonden*” dat niet in de wet voorzien is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor

het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster geeft aan dat de beslissing van de commissaris-generaal van 20 augustus 2008 definitief is geworden zonder een onderzoek ten gronde van de argumenten die zij in het kader van haar beroep tegen voormelde beslissing voor de Raad had ingeroepen. Zij stelt dat het onzorgvuldig is te verwijzen naar het arrest van de Raad van 17 februari 2011 om vast te stellen dat haar statuut van vluchteling definitief is ingetrokken zonder evenzeer rekening te houden met het feit dat in dit arrest wordt gesteld dat zij beschikt over een verblijfstitel van onbepaalde duur. De Raad kan evenwel slechts herhalen dat het bestuur op correcte wijze heeft vastgesteld dat de commissaris-generaal op 20 oktober 2008 besliste om de vluchtelingenstatus van verzoekster in te trekken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet en dat deze beslissing definitief is gezien het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing instelde niet leidde tot een hervorming of een vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal. De vaststelling dat de vluchtelingenstatus van verzoekster werd ingetrokken en dat zij nog geen tien jaar in het Rijk verbleef volstond om te kunnen besluiten dat artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet van toepassing was. Het gegeven dat in een arrest van de Raad werd vermeld dat verzoekster beschikte over een verblijfsrecht van onbepaalde duur leidt voorts niet tot de conclusie dat verweerder voormelde wetsbepaling niet zou kunnen toepassen. Elke vreemdeling die als vluchteling erkend werd beschikt op het ogenblik dat toepassing kan gemaakt worden van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet immers in beginsel over een verblijfsrecht van onbepaalde duur (cf. artikel 76 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Het zorgvuldigheidsbeginsel kan ook niet zo ruim geïnterpreteerd worden dat het zou inhouden dat verweerder, die vaststelde dat de Raad besloot dat het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij haar vluchtelingenstatus werd ingetrokken zonder voorwerp was en op deze basis concludeerde dat deze beslissing hierdoor een definitief karakter kreeg, de overwegingen in dit arrest van de Raad in vraag diende te stellen of de beoordeling van de Raad diende over te doen. In de mate dat het de bedoeling zou zijn van verzoekster om kritiek te uiten op het arrest nummer 56 226 van 17 februari 2011 kan het volstaan te benadrukken dat niet blijkt dat zij een cassatieberoep tegen voormeld arrest heeft ingesteld en het de Raad niet toekomt eerdere arresten aan een herbeoordeling te onderwerpen.

Door verder louter te verwijzen naar het gegeven dat haar minderjarige kind school loopt in België toont verzoekster evenmin aan dat het bestuur onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een miskennen van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.3.4. Verzoekster voert aan dat uit het feit dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en onzorgvuldig werd genomen tevens moet worden gededuceerd dat haar rechten van verdediging werden geschonden. Bij de bespreking van de vorige onderdelen van het middel werd evenwel reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verweerder de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht miskende, zodat de uiteenzetting van verzoekster niet kan leiden tot de vaststelling dat de rechten van de verdediging geschonden werden.

Ten overvloede moet worden gesteld dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Een schending van de rechten van de verdediging wordt niet aangetoond.

3.3.5. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden

volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat door de commissaris-generaal overging tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekster omdat uit drie vonnissen van de rechtbank te Nyarugenge blijkt dat verzoekster op 14 april 2008 in persoon voor deze rechtbank verscheen. De commissaris-generaal gaf, vooraleer de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus te nemen, verzoekster de mogelijkheid om haar standpunt uiteen te zetten. Verzoekster verklaarde na haar erkenning als vluchteling niet meer naar Rwanda te zijn teruggekeerd en legde ter onderbouwing van haar standpunt een aantal documenten neer. De commissaris-generaal oordeelde evenwel dat de verklaringen van verzoekster niet geloofwaardig waren en dat de door haar aangebrachte overtuigingsstukken geen weerlegging inhielden van de uit de vonnissen voortvloeiende vaststelling dat zij vrijwillig naar Rwanda terugkeerde en zij dus, zowel in het kader van de Conventie van Genève als in het kader van de subsidiaire bescherming, geen vrees kon laten gelden ten aanzien van de Rwandese autoriteiten.

Verzoekster voert aan dat zij niet akkoord kon gaan met de beslissing van de commissaris-generaal en daarom een beroep instelde bij de Raad, doch dat haar beroep werd afgewezen zonder dat *“op de problematiek ten gronde”* werd ingegaan. Het gegeven dat de Raad het ingestelde beroep om proceduretechnische redenen afwees laat op zich echter niet toe te besluiten dat er in voorliggende zaak een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat.

De Raad moet verder vaststellen dat verzoekster stelt dat zij met *“de stukken gevoegd bij huidig verzoekschrift kan aantonen dat zij België niet verliet”*, maar zij bij haar verzoekschrift enkel een kopie van de bestreden beslissing, een attest van de balie te Nijvel, een kopie van het twee arresten van de Raad, een afschrift van een verzoekschrift en een verzoek tot voortzetting met betrekking tot een vroegere procedure aanbrengt en dat deze stukken niet kunnen beschouwd worden als bewijzen dat zij België niet verliet.

Verzoekster brengt dan ook geen stukken aan die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing genomen werd met miskenning van artikel 3 van het EVRM en dat verweerder onterecht vertrouwen stelde in de analyse die werd doorgevoerd door een onafhankelijke asielinstantie.

Ook de uiteenzetting van verzoekster dat haar kind in België school loopt en de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij met stress wordt geconfronteerd omdat hij zijn schooljaar niet zal kunnen voltooien laat niet toe een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. De aangevoerde problematiek is namelijk onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat er sprake is van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er moet tevens opgemerkt worden dat de bestreden beslissing is genomen op 15 juni 2011 en dat deze op 27 juni 2011 aan verzoekster is ter kennis gebracht. Zij en haar zoon dienden tegen 27 juli 2011 het land te verlaten. De bestreden beslissing verhinderde verzoeksters zoon derhalve niet om zijn schooljaar te voltooien en gaf verzoekster voldoende tijd om de verdere scholing van haar zoon voor te bereiden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.6. Verzoekster voert verder een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij laat evenwel na op concrete wijze toe te lichten welk privé- en gezinsleven in het gedrang komt door de bestreden beslissing en op welke wijze. Derhalve ontnemt zij verweerder ook de mogelijkheid om op dit punt verweer te voeren. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK